

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 245.

Elleve Session.

69de Møde.

Onsdagen den 21de Marts Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Lange (fortsat): Hvad Udvalget her har foreslaaet om Indkaldelsen til Tjenesten ved Hæren, er jeg ganske enig i. Kun maa jeg bemærke, at naar der indrømmes een Dag for hver 5 Mill, den Paagjældende ad den korteste Vej har at tilbagelægge til det nærmeste Samlingssted, tror jeg, at det havde været bedre at sætte een Dag for hver fire Mill, eftersom der i Loven af 21de Januar 1852 staar: „Paa en Marschdag regnes 4 Mill.“ Jeg mener altsaa, at det havde været mere overensstemmende hermed, naar man havde indført den samme Bestemmelse her. Jeg har under Sagens 1ste Behandling allerede henledet det ærede Things Opmærksomhed paa, hvor usfuldkommen den Indkaldelsesmaade, som er bestemt i Udkastet, er med Hensyn til Detaillen. Unægteligt er den Indkaldelsesmaade, som er foreslaaet af Udvalget, langt fuldstændigere og bedre (Hør! Hør!). Jeg har blot tilladt mig at foreslaae nogle Forandringer deri, som altsaa egentlig maae ansees som Underændringsforslag, men som jeg maaskee maa tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger om. Jeg har saaledes foreslaaet, at der i § 24 skal indflydes en ny Passus, som lyder saaledes: „Det befarnede Mandskab bliver at indkalde efter Togter, saaledes, at de, som have de færreste Dogter, indkaldes først uden Hensyn til Aldersklassen“, og nu anføres den Maade, som af Udvalget er fore-

slaaet, hvorefter jeg blot maae tillade mig at bemærke, at naar det heri hedder: „Enhver, hvad enten han er paamonstret eller ikke, der indbefattes under det i Beskjendtgjørelsen ommeldte Mandskab, der er tilstede her i Landet, og som ikke er hindret ved lovligt Forsald, har at melde sig i den første Halvdeel af Februar Maaned hos en Monstringsbestyrer og til ham at aflevere sin Søfartsbog“, da mener jeg, at man befaler Noget, som de Vedkommende ikke kunne efterkomme.

Man maae betænke, at de Paamonstrede ikke selv have deres Søfartsbøger, dem faae de først, naar de afmonstres, men naar de ere paamonstrede, faaer Skipperen dem. Saa kan man sige, at de kunne faae dem hos Skipperen, men han maatte være gal, om han gav dem deres Søfartsbøger; han er ansvarlig for hver Mand, og Søfartsbogen er hans Pant. Ved Paamonstringen forbinder han sig til at skaffe hver Mand tilstede, og derfor faaer han deres Pantenter eller Søfartsbreve, som det herefter vil blive, og de blive i hans Bærg, indtil Mandstabet afmonstres; saa faae de Pantenterne tilbage, og før kan han ikke give dem tilbage. Man kan altsaa ikke paalægge dem at aflevere Søfartsbreve, som de ikke have, det er jo aldeles umuligt. Det maatte da i alt Fald være Skipperen, som skulde aflevere dem, men han kan jo ikke være tjent med, at Søfolkene gaae med deres Søfartsbøger; thi de kunne jo paa den Tid, Udfriiningen forestaaer, rejse ud af Landet, f. Ex. over til Sverrig, og blive uamonstrede derfra; saa narre de Skipperen, og det netop paa en Tid, hvor det er vanskeligt at faae Folk. Jeg tror derfor, det er med